

Krom

11.4. 2011

Moje životní cesta

1. Ohlasy ke Kromu – „Muž a spiritualita“

- Uvědomil jsem si, že se obracím k bohům, když mi teče do bot a zatím mě nezklamali. *Máš k bohům funkční vztah...*

Když mi do života vstoupí nadpřirozeno, tak já to vnímám v realitě, např. souvislost výbuchu v Japonsku a vstupu slunce do Berana.

- Já mám taky zkušenost, že to funguje. Já o tom často přemýšlím, takže mě to neobohatilo tak, jako jiná témata.

- Uvědomil jsem si, jak je náš přístup k bohu individuální. Někdy byl komentář našeho hosta příliš dominantní. Frustrace, že jsme téma jen trochu nakousli.

- Mě fascinovalo, jak jiná mužská skupina, která pracuje se spirituálním aspektem, pracuje s časem, dávají si víc času.

- Mně se potvrdilo, že hledání boha v každodennosti je na místě. Taky mě zaujala (zpětně ze zápisu) ta různorodost pohledů na tu samou věc a obohatilo mě to.

- Přišlo mi dobrý, že jsme s pokorou předali vedení tohoto tématu někomu jinému a že jsme tohle téma dotáhli a nevyhnuli jsme se mu. V Kromu je to vůbec poprvý.

- Mě dobíhal ten proces, kterej se nastaroval tou mou zakázkou. Dokopal jsem se k tomu, že jsem se rozhodl, že bych šel do nějaký pravidelnější terapie. Potřebuji v sobě najít svobodu, abych si to (cokoli) dovolil. Doporučuji knihu Martina Ryšavého „Vrač“. *Otázka: „Proč bych nemohl bejt kámoš faráře, kterému nechodím na mše, ale chodím s ním na pivo, protože i pro něj je to tak v pohodě.“*

1. Jako úvod do tématu: „Jakou jste sem měli dneska cestu?“

-stih jsem to, ždánej spěch

-vlakem, v pořádku. Myslel jsem cestou na lásku, obecně.

- moje cesta byla o výběru možností. Nakonec jsem si chtě nechtě zvolil cestu ve stresu, ale zároveň jsem si dovolil pohodlnější cestu tramvají a díky tomu přišel nakonec včas a v pohodě.

- cestou jsem se zvládl spoustu věci, mimo jiné i vyrobit prstýnek u kámoše ale díky tomu i přišel pozdě.

- honily se mi cestou v hlavě „baby“

- cestou jsem si stih přečíst zápis z minulého Kromu.

- já jsem byl celý den v hrozném presu, až u Mrože před skupinou jsem se zklidnil s knížkou...

2. Technika: Cesta mým životem (imaginace). V relaxaci si v představě procházíme minulými živ. událostmi, od početí až po současnost. Jakej byste tomuhle „filmu“ dali název?

- Chtěl jsem, aby to bylo hezký pro mě, aby ten název byl výstižnej. Mám jasnou představu, ale nezformuloval jsem ji, zatím. (později: už ten název mám: „...tu chci...!“)

- Můj název: „Bojování se zákazy“ – hlavně v souvislosti s mým otcem, tak se hlavně můj život odvíjel.

- V imaginaci ke konci mi ten život začal úplně svištět, takže název toho filmu: „Zastav se!“ ... a upřesňuji: „Zastav se a podívej se zpátky!“

- „Netušená cesta Miloše Vlacha!“ v tom smyslu, že nemám tušení, jak se to odvíjelo a jak se to bude odvíjet. A neříkám, že by ta cesta byla nějak špatná.

- „Světlem v bublině aneb vždy trochu pozadu.“ (bez vysvětlení)

- “Muž na měsíci.“

1. Technika „Mapa či čára života“: Zobrazujeme na čtvrtku a více mapu svého života vzhledem ke klíčovým událostem (prenatál, porod, první vnímaná smrt, první láska, první masturbace, první sex, svatba, rozvod...), osobám (hlavně mužům: spolužáci, příbuzní, otec, spolužáci, jiní muži), životním etapám (škola, studia...). Tuto časovou osu máme výtvarně zvrtnit (tzn. nejen čísla a slova)... a měla by končit až naší smrtí. Čára bude zprava doleva, ale může být nahoru dolů...

- Dejte tomuto zobrazení nějaký název...

- Práce ve dvojicích: ukazujeme druhému „naši mapu“ a ten druhý se ptá, komentuje... (

Zároveň můžeme svoji mapu doplňovat o to co nám ještě doteklo...).

- Každý za sebe shrne, co si třeba uvědomil, jak to nazval, co ho trklo, když se druhý ptal...

- Ozývalo se:

- Bál jsem se té představivosti, barev, obrázků...

- Teď mám za sebou tu veselejší část života a teď mě čeká to méně zábavný (*odráží se to i v barvách*). „Prokopni tu strnulost“, chybí ti tam barvy... . Chtěl bych se vrátit ke svým kořenům, vykopat vzpomínky na rod.

- Já tu mám na rozdíl od ostatních málo popisné čmáranice. Překvapil mě tatínek. Vypadá jak loutka. Jsem zajímavě geograficky rozmístěnej... a tady pak mám ty jasné představy o své budoucnosti (*ha, ha*) – prázdná, vítr... strach něco konkrétního namalovat???. Došlo mi, že otec... jako kdybych

přistupoval ke svému životu jakoby nebyl můj a že ten můj „pantáta“ to jako tak nějak vedl. Tady došlo k jakýsi separaci. *Podotázka: Jak otec unáší tvou svobodu? Možná jí vůbec neunáší... Otec je vždy překvapenější, když se nám-synům něco povede, ačkoli to on vůbec nepředpokládal...*

- Nedokreslil jsem pokračování, nesplnil jsem zadání, skončil jsem dnešním dnem. Špatně se mi malují lidi... Pozměnil bych název... „Světlem bublinou“. Nenakreslil jsem tam žádný mužský postavy, zapomněl jsem na masturbaci, sex. Uvědomil jsem si důležitost smrti babičky. *Já bych se ptal na ty různé propady a poklesy...z čeho tyhle pocity pochází... Proč to narození začíná dole? Atd. Nemáš tam budoucnost...*

- Já tu mám školkovou kresbičku. Minulost byla pestrobarevná. Zajímá mě moje budoucnost. Mám tam hodně vztahů. Namaloval jsem se nakonec velkého- taková vize, že budu fungovat jako dostatečný muž, kam bude patřit i partnerka. *Orientuješ se na vztahy...dokázal by sis představit život bez nich, být pevnější a dostatečnější bez vztahu?*

1. Měli jsme pro vás připravenou pohádku, při jejímž čtení bychom se vystřídali. Bude to na příště. Zůstává nám i do příště téma: *Moje „chybějící“ budoucnost* a taky to téma „smrt“.

2. Uvažujte i o tom, zda budete chtít chodit do skupiny i příští rok. Jsou v zásobě i další témata, ke kterým jsme se nedostali.

Pozn. zapisovatele: když jsem se po půlnoci vrátil domů, zjistil jsem, že nemám klíč od bytu (nebo jsem ho o víkendu půjčil sestře mé přítelkyně, která tam měla z neděle na pondělí přespat). Co dělat? Přítelkyně už spala a na zvonek ani na mobil nereagovala. Pojedu tedy na druhý konec města přespat do bytu mé přítelkyně, a protože mi před nosem ujel noční autobus, tak že pojedu na konečně na tom kole (Slovany-Košutka). Když jsem pak odemykal dveře toho bytu, bylo už zřejmé, že spolubydlící mé přítelkyně má zevnitř klíč v zámku. Co naplat, notně znavený, zvolil jsem variantu: „noc na zemi v kočárkárně“ a že to byla moje první noc v kočárkárně vůbec - tvrdá a neteplá. Ráno jsem vyrazil časně zpátky, abych si cestou v jedné pekárně, která otevírá v 6h, dal kafe, ale jako na potvoru: automat mimo provoz. A protože přítelkyně ráno vstává, musel jsem se ještě poflakovat po městě a trávit v sobě mnoho sebelítostivých myšlenek....

A jaká byla vaše cesta cestou z Kromu domů?

Zapsal: Jan Růžička, 3.5. 2011